

TRŽAVNO TOZILSTVO
Poštnina plačana
v gotovini

NAŠA ZVEZDA

LETO 1933-1934

OKTOBER

LETNIK III. ŠTEV. 2

»Naša Zvezda«, dijaški kongregacijski list, III. letnik. V šol. letu 1933/34 bo izšel v desetih številkah vsakega 15. dne v mesecu. Naročnina za dijake 18 Din, za nedijake 25 Din. Posamezna številka 3 Din. Za Avstrijo 3 šil., za Italijo 7 lir.

Založnik in izdajatelj: Vodstvo dijaških marijanskih kongregacij v lavantinski in ljubljanski škofiji. Za založništvo in uredništvo odgovarja dr. Jože Pogačnik.

Uredništvo: Rokopise pošiljajte dr. Jožetu Pogačniku, Ljubljana, Kolezijska 1 ali dr. Ignaciju Lenčku, Št. Vid nad Ljubljano, zavodi.

Uprava: Ljubljana, Križanke — Napoleonov trg 1 — Ček. nak. 16.098.

Tisk in klišeeji Jugoslovanske tiskarne v Ljubljani (K. Čeč).

Vsebina 2. štev.:

1. Povejte, kdo je tista — 2. Ljubezen do naše Matere (Vrt. D. J.) — 3. V resnici dobri kristjani (Dr. I. Lenček) — Morski zvezdi (pesem, O. K. S-ič) — Pozdravljena, Kraljica rožnega venca! — Romanje (pesem, Jože Cukale) — Kristusov mladeč (pesem, Janez N.) — Borba za dušo (povest, Ernst Drouven S. J.) — Povsod Boga: Letošnji katoliški socialni tedni itd. — Po potih ljubezni — Kongregacijski obzornik — Platnice: Ocene.

Iz uprave »Naše Zvezde«. V zalogi imamo še nekaj lanskih letnikov »Naše Zvezde« (1932/33). Celoten letnik stane 20 Din. Dobe se tudi posamezne številke (razen štev. 1 in štev. 2) po 1 Din.

Kazalo za lanski letnik smo večini naročnikov priložili k 1. številki letošnjega letnika. Ostali ga bodo prejeli z drugo številko. Ako kdo pomotoma kazala ni prejel, mu ga na zahtevo pošljemo posebej.

Kongregacijskega koledarčka imamo še nekaj v zalogi, Noben kongreganist ne sme biti brez njega, zato ga naroči čimprej. Za dijake stane samo 7 Din.

Uprava posluje v kongregacijski sobi v Križankah vsak delavnik od 10—12 predpoldne. Ob drugem času sprejema naročila tudi vratar.

Pozor! Morda ste v statistiki naših kongregacij, priobčeni v Koledarčku, opazili

kako napako. Takoj jo naznanite naši upravi! Prav tako pa tudi vsako spremembo. Tudi vse gospode voditelje prosimo, da nam javijo vse spremembe.

Prav tako prosimo, da se vse novo ustanovljene dijaške kongregacije prigrasijo, da jim moremo pošiljati poročila in skupne načrte. Z veseljem čujemo, da se giblujete tudi drugod.

V imenu naše kongregacijske skupnosti in našega pokreta Vas nujno prosimo, da iščete vsi naše skupnosti. Kako bi mislili na vas, če pa ne vemo, da živite!

Naša povest »Borba za dušo« bo v prihodnji številki končana. Mladi vem, da težko čakate na konec te globoke povestice, ki res gane in dá misliti. Upamo, da jo boste prebrali vsaj trikrat. Pišite našemu uredništvu, kako ste jo brali in tudi, kako vas je — kot upamo — zresnila! Čakamo Vaših pisem!

Dr. p. Roman Tominec, O. F. M.: **Dnevi v Bogu.** Ljubljana, 1933. Založil Anton Stilič. — Knjiga ima sicer obliko molitvenika, je pa preišljevalna. To ne velja samo za prvi in glavni del knjžice (str. 5—236), kjer imaš kratko izraženo versko misel za vsak dan v letu, velja celo za dodane vsakdanje molitve, ki so večinoma »povsem osebnne, iskrene, edinstvene in čisto samorodne«; h takšni molitvi nas avtor sam tudi navaja, kar mu je v veliko pohvalo (str. 263—346). Zelo izbrane so »misli o daritvi sv. mašec, ki bodo gotovo pripomogle, da se bomo udeleževali velike skrivnosti tako, kot se spodobi za kristjana. Po knjigi bodo radi segli kongreganisti, posebno pa še kongreganisti nje. Če hočemo na globoko, moramo misliti in moliti, to je preišljevalni, poglobiti se

vase in v Boga. Mlademu srcu, ki iskreno išče Boga, je preišljevalna molitev mnogo lažja kot navadno mislimo: priti more do tolikšne globine zaupnega občevanja z Bogom, do kolikršne težko kdaj pozneje v življenju. — Priporočamo.

Klaverjev misijonski koledar za l. 1934. Letnik osemnajsti. Koledar krasi izredno lepe slike iz afriških misijonov, priljubi se vsakomur zaradi poučne in zanimive vsebine. Med drugimi je v njem privlačna povest »Male Abesinke«. Ta ljubeč popis je vzlet iz življenja treh zamorskih deklic, ki so živele v Rimu ob strani služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske. Vsem misijonskim prijateljem ga toplo priporočamo. Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova 1. Cena Din 5.

III. letnik

1933-34

2. številka

Ta številka je posvečena kongregaciji. Nuditi hoče v obrisih misli trajne vrednosti za naše sestanke. Kongreganisti, o člankih razmišljajte, jih znova in znova prebirajte, sami in na sestankih, da se boste poglobljali v kongregacijski misli. To so temelji našega gibanja. Članki govore o prvi in drugi nalogi kongregacije, o tretji, o apostolatu nam je najlepše pisal naš letošnji Koledarček.

1. Povejte, kdo je tista

Nekaj let sem praznujemo materinske dneve. Poklanjamo se tisti veliki skrivnosti, od katere živimo in ki je vendar ne bomo nikdar umeli: materinstvu. Umetnost je prodrla pač globoko v to čudo, vsega pa ni in ne bo mogla o njem razodeti. Celo izrednemu duhu, kakor je bil Goethejev, je »večna ženskost« ostala nerešena skrivnost.

Ni čuda, če nam je potem skrivnostna roža božje Matere še manj doumljiva. Saj je v njej Bog združil dvoje, kar je že vsako zase prečudno čudo, kaj šele, ko je v eni ljubljeni duši zedinjeno. Marija je Mati, in celo božja Mati, obenem pa Devica prej in slej — to dvoje je njena veličina, to dvoje neprestano slavi na njej sveta Cerkev. Tako jo tudi pozdravljamo najčešče: Preblažena Devica in Mati božja Marija. (Ali poslušate naše ljudstvo? Nikdar ne imenuje božje Matere kar kratko: Marija, ampak samo: Mati božja. Prisluhnite tej spoštuječi veri!) Kako naj bi človek, pa če je tudi z milostjo razsvetljen, to dvojno skrivnost dovoljno umel? Težko je n. pr. umetniku slikati Mater božjo! (Razstava slovenskih Madon je prešla nehote v razstavo slovenske žene in matere, božjega diha pa je mnogim mnogim manjkalo — Marijo slikati ni lahko!)

Prav zato je često tudi marsikateremu kristjanu beseda: Marija, naša mati! prazen zvok, često le pobožen izraz. Premalo pa se zaveda, oziroma premalo čuti, da je to stvarna resnica in da mora Marija v njegovo duhovno življenje prav tako globoko posegati, kakor posega njegova telesna mati v njegovo zemsko življenje. In kaj pomeni mati v življenju vsakogar? In mlademu človeku še dvakrat več! Prav zato marsikak dijak tudi ne čuti potrebe po kongregaciji ali pa v njej premalo skrbi za pristrčni odnos do Matere.

Marija je naša duhovna mati. To velja za vsakega kristjana brez izjeme. Zato moramo tudi brez strahu in s polno samozavestjo trditi tudi drugo: brez češčenja Matere božje se je težko zveličati. Tudi to velja za vsakega kristjana. Kongregacija pa hoče to stvarno razmerje vsakega kristjana do Marije poživiti, ga živeti, ga spremeniti v pristrčno družinsko vez matere in otroka,

kratko: stremi za kar najbolj idealnim razmerjem do duhovne Matere in se hoče v tem odnosu kakor v najboljši vzgojni šoli — v družinski šoli božje in naše Matere — posvetiti, to je izoblikovati za svoj najvišji in največji poklic: biti dober otrok božji, vreden večnega blaženstva. To je pomen Matere božje v krščanskem življenju vobče in v tem je bistvo kongregacije.

Pa iščimo temeljev! Da bomo res prepričani o življenjskem pomenu kongregacije in o njeni potrebi, priti v kongregaciji do pristranskega razmerja do Marije, kajti brez tega smo v njej gluh cvet, ki se bo kmalu osul, zato jih iščimo.

Marija je naša duhovna mati.

Ali ste že premislili, kolika je globina te resnice, kako daleč bi morala posegati v naše versko, duhovno življenje? Zaslutili boste vsaj nekoliko, ko razmislite, za kaj je Marija naša mati.

1. Marija je Theotokos, Bogorodica, resnična božja Mati. »In odkod meni to, da pride k meni mati mojega Gospoda?« (Lk 1, 43.) »Kdor ne veruje, da je Emanuel v resnici Bog in zato sveta Devica božja Porodnica, rodila je namreč po telesu učlovečeno Besedo božjo, naj bo izobčen« (Efeški cerkveni zbor). — Mi pa smo skrivnostno telo Kristusovo. Duhovno, toda resnično telo. Kristus je naša glava. Mati glave je pa seveda tudi mati telesa, čeprav ne na enak način. Duhovno, čeprav globoko resnično telo smo, zato je Mati glave tudi duhovna, a resnična Mati tega telesa. Milostne vezi nas vežejo z njo — v Kristusu, skupnem Odrešeniku. Tako smo v dejanskem, resničnem, duhovnem, skrivnostnem sorodstvu s svojo nebeško Materjo. — To duhovno materinstvo Marijino se je začelo že v hipu učlovečenja Sina božjega. Takrat, ko je Bog privzel našo človeško naravo, je postal naš Kralj, naša glava, Marija pa istočasno naša duhovna Mati.

Stoj in premisli to resnico! Si jo res poznal doslej? Si jo priznaval z življenjem? Je bila tvoja molitev zares pravična do Matere in ji dala, kar ji gre kot Materi? Si morda včasih mislil, da Cerkev in njeni govorniki iz čustvene zanesenosti pretiravajo Materino čast? Marsikomu se je tako godilo! Dovoli, da odslej žari v tebi resnica in te vodi! Ime: moja Mati! mora imeti odslej v tvojih ustih drugačen zvok, kajne?

2. Marija je naša soodrešenica. Je druga, boljša Eva. Mož in žena sta nas v rajju pogubila, Mož in žena sta nas na Kalvariji rodila znova za raj. Bog je v svoji modrosti hotel, da ne samo telesno, ampak tudi duhovno življenje prihaja iz sodelovanja obeh, moškega in ženskega bitja. Kristus nas je prerodil, z njim in po njem nas je pa pod križem rodila za Boga tudi Kraljica mučencev. Kako lepo je povedal sv. Avguštin: »Eva — začetnica greha, Marija — začetnica zasluženja. Eva je prinesla smrt, nam v pogubo, Marija je prinesla življenje, nam v zveličanje. Ona nas je ranila, to ozdravlja. Njeno nepokorščino je ta poravnala s pokorščino, za njeno nezvestobo zadostila s svojo zvestobo« (Govor na oznanjenje). In ognjeni pevec Marijin, sveti Bernard, govori: »Eva nas je zapeljala, Marija spravila. Ona nas zapeljala v odpad, ta nas peljala v odrešenje. Zakaj bi se torej grešni človek bal stopiti pred Marijo? Na njej ni nič trdega, nič strašnega, vsa je sama sladkost« (Govor v osmini vnebovzetja).

Veš, kaj ti pomeni Kristus? Žal premalo, kajne! Svet brez odrešenja — kaj bi bilo. Nič nebes, nič srčnega miru, malo resnice, malo dobrote, malo socialne blaginje. Mnogo pa zmote, nevednosti, strasti, duhovnega suženjstva in krutosti. In še in še ... Marija pa nam je z Jezusom vred dala to srečno božje življenje. V mučeniških bolečinah nas je naša duhovna mati rodila. Ali naj jo torej pozabimo? Zdaj morda razumemo, zakaj se je brez češčenja te matere težko težko zveličati.

3. In kdaj naj bi Kristus to duhovno materinstvo potrdil, če ne na križu? »Reče materi: Žena, glej, tvoj sin! Potem pravi učencu: Glej, tvoja mati!« De Ponte piše: »Edinorojeni božji Sin, čigar dragocena Kri je zaslužila, da nas je nebeški Oče sprejel za svoje otroke, je hotel, da bi po tem posinovljenju postali tudi otroci njegove svete matere. Sv. Janez je zastopal nas vse, ko mu je Jezus naročal, naj sveta Devica postane njegova Mati. Od tega trenutka nas je tudi Marija imela za svoje otroke in nas z materinsko nežnostjo ljubi. Pa ker Jezusove besede to, kar pomenijo, po svoji božji moči tudi izvršijo, je Jezus s temi besedami podelil svoji Materi Mariji tudi materinsko srce do svojega učenca, svetemu Janezu pa otroško ljubezen do svete Device. Zato jo je srečni učenec, kakor sam pravi, odslej imel za svojo Mater, to se pravi: spoštoval, ljubil jo je in ji služil z vso vdanostjo, ki jo premore dobri sin.«

Marija je naša duhovna Mati. Verujemo, radujemo se, umevamo po božji besedi, priznavamo, ljubimo jo, častimo jo in se ji predajamo.

Ave, maris stella,	Zdrava, morska Zvezda,
Dei Mater alma	sveta božja Mati
atque semper Virgo,	in Devica vedna:
felix caeli porta.	vrata si nebeška.

V tem je utemeljeno krščansko češčenje prečiste Device. Vsa stoletja, vsi narodi, vsi rodovi so jo častili, v dobrih in slabih dneh: vsem je bila mati. V križarskih vojskah so šli vojaki z njenim imenom na ustnicah reševat Gospodovo domovino in svoji domovini vero. Za turških časov se je češčenje Matere pri nas najgloblje ukoreninilo, Mati nam je rešila krščanstvo in domove. »Veseli se, Devica Marija, ti si iztrebila vse krive vere s sveta«, poje Cerkev o njej. In odprite življenjepise svetnikov! Začudili se boste: pri skoro vsakem najdete omenjeno njegovo gorško ljubezen do Matere! Ona jih je izšolala! Vse po vrsti! Ali se boste potem čudili, da njeni vdani otroci znajo toplo in iskreno moliti: ko jih pa materina šola ogreva tudi v ljubezni do Očeta! Se boste čudili, če je vdanim otrokom lahko srečno in čisto prebroditi mladost? Se vam bo še zdelo čudno, zakaj je za stanovitno čistost treba vprav izrečnega Marijinega varstva?

Takole pravi ognjeviti sv. Bernard.: »Kdorkoli čutiš, da te v viharju tega sveta bolj nosijo viharjni valovi kakor pa trdna zemlja, ne obrni svojih oči proč od te žarke Zvezde, da te vihra ne pokoplje. Če vstaja vihra skušnjav, če te mori teža bridkosti, Zvezdo poglej, Marijo poklič! Če te ženejo valovi napuha, častiželjnosti, krivičnega govorjenja, nevoščljivosti, Zvezdo poglej, Marijo poklič! Če stresa tvojo ladjico jeza ali lakomnost ali meseno poželenje, ozri se k Mariji! Če te skrbi množina grehov, bega omadeževana vest, straši misel na sodbo in se topiš v morju žalosti in obupa: misli na Mater! V nevarnostih, v stiskah in dvomih misli na Marijo, kliči Marijo! Naj je usta ne pozabijo, naj je ne pozabi srce! In da boš deležen njene priprošnje, posnemaj njen zgled. Če se nje držiš, ne boš zgrešil poti; če njo prosiš, ne boš obupal; če nanjo misliš, se ne boš zgubil; če te ona drži, ne boš padel; če te ona varuje, se ti ni bati; če te ona vodi, se ne boš utrudil; če ti je ona ob strani, boš srečno dospel...«

Ponavljamo: to velja za vsakega kristjana. Kongregacija pa hoče na poseben, otroško vdani način častiti svojo Mater in tako napredovati v kreposti in božjem življenju. Zato pa ne pozabimo: kongregacija je za nas velika milost. To otroško in osebno razmerje do Matere je pa jedro kongregacijskega življenja. Kdor tega nima, je kongreganist le na zunaj, je nalomljena veja, veneči list. Vsakdo, ki je kdaj kongregacijo zapustil ali se ji izneveril — žal, prežal, tudi takih smo imeli! — ni imel pravega notranjega sinovskega odnosa do Matere ali pa ga je zapravil.

Tebi, fant, in tebi, dekle, bodi to zapisano. Da premišljuješ — in živiš!

Zavodna in kongregacijska kapela v Lichtenthurnovem zavodu v Ljubljani

2. Ljubezen do naše Matere

Kongreganisti, ob pregledu DMK v Sloveniji smo si lahko rekli, da je naša četa že lepa in številna. Toda če jo primerjamo s številom katoliških dijakov pri nas, smo si morali reči, da je trikrat premajhna. Mi imamo in moramo imeti to ambicijo, da dosežemo vse naše fante in vsa naša dekleta, ki še katoliško čutijo in mislijo. Hočemo in moramo zajeti vse, kar je še zdravega v nas. Če pa hočemo uspeti, moramo biti zares kongreganisti, moramo biti »acies ordinata — urejena četa«, in sicer urejena po pravilih MK. Le tako bomo mogli biti kvas in magnet za vse tiste, ki so nam namenjeni. Letos se moramo utrditi na znotraj, tako posamezne kongregacije kakor tudi njeni člani.

MK je izšla iz dvojne ljubezni: iz ljubezni do Marije in iz ljubezni do mladine. Ivan Leunis je bil siromašen dijak, ko je prišel v Rim: vse njegovo bogastvo so bile Male dnevnice bl. Dev. Marije in bogat z ljubeznijo do nje je postal dobrotnik mnogih. Ko je l. 1563. prvič zbral fante svojega razreda okrog Marijinega oltarčka, ki so si ga sami okrasili, je hotel tudi v njih vzgojiti otroško pobožnost do Marije. In v prvem pravilu MK stoji, da je ta pobožnost prva zadeva v kongregaciji, da bodi prisrčna, polna spoštovanja in otroške ljubezni. Zato pa mora biti naša stalna skrb, da takšna pobožnost do Marije cvete v kongregaciji in v njenih članih. Kdor bi na to pozabljal, bi pozabljal na bistvo kongregacije. Ta pobožnost do Marije ni zadnji cilj MK, pač pa ji je prvo sredstvo, da privede tako svoje člane bliže k Odrešeniku, do lastnega posvečenja in apostolskega udejstvovanja. Kdor bo sredstvo zanemarjal, ne bo prišel do cilja: to velja tako za posamezne kongregacije kakor za poedine člane. Pri kongregacijskih shodih in sestankih sme in mora biti govor o raznih vprašanjih, ki zadevajo naše katoliško življenje; toda prva skrb bodi, da nam preide ljubezen do Marije in zaupanje vanjo v meso in kri. Vsak naj ve za prve besede

našega prvega pravila in jih razume, da bo imel zavest: to je moja dolžnost in veselo jo izpolnjujem! Kajti če v tem odpovemo, smo odpovedali v eni glavnih točk.

Rekel sem, da je izšla MK iz dvojne ljubezni: iz ljubezni do Marije in do mladine. Leunis se je pač zavedal, da bo vprav s takšno ljubeznijo do Device Matere, kakršno je hotel vzgojiti v mladih dušah, tem najbolj pomagal, jih najbolj obogatil. In po vsej pravici se je tega zavedal. Kajti pred sliko Brezmadežne spozna fant in čuti dekle vrednost in vzvišenost čistosti, vzljubi premagovanje samega sebe, si izprosi moč, da bi kakor angel z ognjenim mečem stal pred paradížem svoje mlade sreče. Od ponižne deklice Gospodove se uči dijak, kako mora svoje učenje in življenje staviti v službo božjo in v službo svojega bližnjega. Blagoslovljena med vsemi ženami nam bo vsem dala Dete iz svojega naročja, da ga objamemo in ljubimo. Mati sedem žalosti naj zdravi in ozdravi vse naše rane, naj usposobi naše oko in srce, da bi videlo in čutilo rane bratov in sestrá; naj nam daje potrebno resnobo življenja, ki ni igrača in ki mora vedeti, da se vsaka prava ljubezen — kot zlato v ognju — v trpljenju in darovanju preizkuša. In pri Mariji se moramo napiti žive vere, ki bo gore prestavljala, in trdnega upanja, brez zrnca malodušnosti. Ob Mariji se mora vzbuditi v mladem srcu vse, kar je plemenitega v njem.

Kongreganist sem, to se pravi, Mariji sem se posvetil. Nisem ji obljubil samo kako molitev ali dobro delo, tudi ne samo zaobljubil to ali ono: slovesno sem se ji posvetil se be vse ga in za vedno. To je mnogo več kot zgolj dober sklep brez nadaljnjih obvez. Marijo smo izvolili za svojo Gospo in mater, katero hočemo ubogati, spoštovati in ljubiti, in Marija je to posvetitev sprejela. Tako se je sklenila nova, trajna vez med njo in nami. S to novo vezjo smo prevzeli novo dolžnost, da služimo Kraljici svojega srca, in Marija se je zavezala, da nam hoče biti zavetnica in mati. V tem, kongreganisti, je naše bistvo.

Tako je sedaj vse na tem, da kongregacija in kongreganisti to svojo posvetitev resno vzamejo; da smo je veseli in da nam ostane notranje gibalo našega dela. Naši shodi in sestanki, vse kongregacijsko delo naj izvira iz te zavesti naše globoke skupnosti z Marijo, naj jo hrani in krepi. *Vrt— D. J.*

3. V resnici dobri kristjani

Cilj kongregacije je, da mladi fantje postanejo »v resnici dobri kristjani«, pravi prvo naše pravilo. V tej besedi je združeno vse, kar kongregacija od članov zahteva in mora zahtevati. Na drugi strani pa je to tudi višek, ki ga more doseči. Saj je v resnici dober kristjan le ta, kdor res po pravici nosi Kristusovo ime, ki je »alter Christus«, drugi Kristus, ki se izpopolnjuje ob besedah in ob zgledu Kristusovem; le oni torej, ki sledi Kristusu in živi po evangeliju; čigar življenje je: »Gospoda našega Jezusa Kristusa evangelij izpolnjevati« (sv. Frančišek Asiški v začetku redovnih pravil).

Kongreganist naj doseže to po Mariji. Ta gre po Mariji in z Marijo k Jezusu. Saj je srednica vseh milosti, tudi te največje: postati res dober kristjan; saj je omnipotentia supplex — vsemogočna v svoji priprošnji pri Jezusu. Dante je položil v usta sv. Bernarda, ki ga spremlja po nebesih, besede o Mariji:

»A zdaj poglej v obraz, odraz ki Krista
najlepši je: da nje sijaj miline
edino te usposobi zreti Krista.« (Par. XXXII. 85—88.)

Najlepši, najpopolnejši odraz Kristusa je Marija, njeno življenje najlepši odsev Kristusovega življenja. Gotovo še bolj po pravici kot sv. Pavel nam kliče Marija: »Bodite posnemovavci moji, kakor sem jaz Kristusova!« Več kot Marija gotovo ne moremo doseči; Ona naj nam pokaže že v tem življenju blagoslovljeni sad svojega telesa, da ga homo tako spoznali, kot ga je ona poznala, tako ljubili, kot ga je ona ljubila, tako mu sledili, kot mu je ona v vsem sledila.

Da pa to kongreganist doseže, mora biti predvsem zvest Kristusov Kralju. Kongreganist veruje v popolno in vesoljno kraljestvo Jezusovo nad vso naravo in nadnaravo! Prav ničesar ni, kar bi mu bilo odtegnjeno. Povsod vladajo zakoni njegovega kraljestva, povsod jih mora človek priznati in uveljavljati: v privatnem in javnem življenju, doma in na cesti, v gledališču in kinu — povsod!

Kongreganist je zato zvest evharističnemu Kristusu. Živi od sv. obhajila. Tu je središče njegovega verskega življenja. Zaveda se, da je Cerkev ravno tako, ne, še bolj kot na Petrovo skalo zidana na malo, belo hostijo.

Kongreganist je zato dalje zvest mističnemu Kristusu, skrbi, da je zdrav in delaven ud njegovega mističnega telesa, sv. Cerkve. Zaveda se trdno, da izven Cerkve ni rešitve, ne za posameznika ne za družbo! Ne boji se tega jasno povedati, temveč dela tudi javno po tem prepričanju. Zato je kongreganist vdan papežu. V njem vidi onega, kateremu je Kristus dal oblast, da nas vodi v njegovem imenu. Zato ga spoštuje, brani pred napadi in mu v vsem zaupa. Zanj govori sv. oče prvo in zadnjo besedo! Zanj je tudi škofova beseda smernica, po kateri se rad in z veseljem ravna; saj je od Svetega Duha postavljen, da vodi svojo škofijo (Apd 20, 28). Vse duhovnike kot namestnike Kristusove spoštuje in brani, jim pomaga — in prosi njihove pomoči.

Vsi ljudje so kongreganistu bratje. Brez razlike, kateremu narodu pripadajo in kateri jezik govoré. Do vseh je pravičen, z vsemi živi v miru. Posebno pa ljubi svoj narod in svojo domovino. Posebne ljubezni njegove so deležni oni, ki jih je Kristus posebno ljubil: ubogi, bolni, zatirani, zaničevani.

Kongreganist skrbi za svoje nadnaravno življenje, življenje posvečujoče milosti božje. Duša vsega njegovega dela je živa, nadnaravna zveza z Bogom, s Kristusom. Kongreganist moli, več zaupa molitvi kot vsemu delu, pogloblja svoje notranjost, goji zavestno svoje notranje življenje.

Na zunaj kongreganist nikdar ne zataji svoje vere, svoje Cerkve! Je pogumen! Ve, da je Credo, ki je bila včasih otroška molitev, danes bojna pesem! Ne ve, čemu bi skrival to, o čemer je prepričan, da je edino pravilno in odrešilno, da je božje in zato vzvišeno nad vsem človeškim. Je ponosen, pogumen — a zraven ponižen.

Kongreganist je apostol! Dober kristjan se pravi biti apostol! To je v bistvu naše vere, v bistvu Kristusovega kraljestva. »Druge pripeljati h Kristusu, spada k bistvu krščanstva; laže je, da bi sonce ne ogrevalo in ne svelilo, kakor da dober kristjan ne bi razsvetljeval« (sv. Janez Krizostom v razlagi Apk. hom. 40. št. 4). Kongreganist rešuje, kongreganist osvaja za svojega Kralja! Vsaj s svojim zgledom. Katoliška akcija mu je srčna zadeva! Zaveda se svoje apostolske dolžnosti in zato je apostol povsod!

Ko smo vse to resno začeli, potem lahko rečemo: na poti smo, da postanemo res dobri kristjani. Je pa to naloga za vse življenje! Zato je treba hitro začeti! Da bo Kristus čimprej res naš Kralj, da bo v nas živel, »da vsa naša osebnost ne bo drugega kot svetilka, v kateri bo osebnost Kristusova kot luč svetila« (Langbehr).

Dr. Ign. Lenček

Škof dr. Rožman v št. Vidu, 1932: Za apostolat je treba molitve, dela in žrtev.

Morski zvezdi

Čoln se ziblje na morju odprtem,
čoln brez vesel, krmila v njem ni...
Mladi ljudje v čolnu sede
in kličejo v noč:
Svobode nam dajte! Z njo srečo in moč!

Vanje se strašne pošasti režé,
bliskajo njih se pijane oči:
To so naši ljudje! To naša je kri!

Uboga mladost!
Lica so vdrtá, oči so steklene.
Mrzla roka je lepoto jim vzela.
Šmarnic na čelu več ni,
lilij v teh srcih več ni.
Njihove temne svetilke so žejne,
brez vere so, brez božje milosti.
Nimajo Jezusa in ne Marije,
nobena zvezda v temi jim ne sije.

Čoln je treščil ob morsko čer:
zavriskalo v temah je glasno
in zjokalo se je nebo.
Mir je spet legel v težki večer.

Odplul je na morje drug čoln.
V njem je mladost cvetoča.

Zvezda večerna vzhaja. Človeku se zdi,
kot da čoln v samem živem zlatu gori.

Vesla drse po valovih,
mišice krepke pokajo,
vesla proseče stokajo...
Kakšna bogata mladost!

Na krmilu pa Morska Zvezda sije.
Mlada lica zrejo v obraz Marije,
oči jim v tihem zanosu iskre,
praznični vzkliki iz prsi kipe:
Zdrava Marija, Mati usmiljenja,
Mati milosti in Mati upanja!

Morska Zvezda, tvoji ljudje so to!
Rodilo jih menda je samo nebo.

O. K. S-ič

Pozdravljena, Kraljica rožnega venca!

Oktober je drugi mesec v letu, ki je ves posvečen tebi, o Gospa in Mati! Maja smo se zbirali krog tvojega oltarja, vsega potopljenega v pomladno cvetje; častili te s hvalnicami — Mater božjo, brezmadežno.

Zdaj prihajamo k tebi ob dolgih večerih, da premišljamo življenje tvojega Edinorojenca, našega Gospoda in brata Jezusa.

Ko da je druga pomlad v naravi: mirni in sončni so dnevi, milina sije z neba in tihih, rosnih jesenskih rož. Tiha, mehka lepota sije tudi s tvojega oltarja, Gospa! Kako da nas ni več krog tebe?

Moderni tempo, predvsem pa svetovni nazor ni ravno naklonjen »srednjeveški, mehanični molitvi za stare ženice«.

In hitijo mimo tebe naprej v bodočnost, ki sami dvomijo v njo — trudni od dela, še bolj trudni od sebe. Iščejo luči in sreče, pa se vrtijo v temni, gluhi lozi brez izhoda.

»Pa nas bo rožni venec odrešil? Neumnost!«

Vsebina in namen rožnega venca je premišljanje Gospodovega življenja.

»Brez dvoma je Kristus velika osebnost, toda: naj zato preštavam zdrave Marije?«

S tako nedoslednostjo odklanjajo eno najlepših molitev.

Kajti kdor občuduje, tudi ljubi in nehote so mu misli vedno pri predmetu ljubezni. »Vsebina bi še bila, toda oblike, te mehničnosti, ne morem sprejeti.«

Kakšna je oblika?

Vera! Portal iz mogočnih stebrov, preprostih, vendar do zadnje potankosti umetniško, skladno izklesanih. Nič preveč, nič premalo. Posamezni stavki so lahko izhodišča in zaključki celih premišljanj.

Za tem kot tri stopnice k prvemu delu templja — vera, upanje, ljubezen. Oživi jih v nas, Gospod!

Prvi del: pet slik krog nas sije svetle barve veselja. Štiri tisoč let dolgo hrepenenje in pričakovanje je izpolnjeno.

Naj bo blagoslovljena zemlja, ki je bila vredna, da je On stopil nanjo.

Misli se spletajo kot venec belega pomladnega cvetja.

Iz nedolžne, neznane deklice je hotel biti rojen Odrešenik sveta. Mati božja je sklonila glavo: »Zgodi se mi po tvoji besedi.« Kako mi sledimo volji božji?

Šla je z Njim k Elizabeti in hvalila Boga. Tudi mi ga nosimo v srečo po sv. obhajilu — se zavedamo, da smo mi, umrljivi nebogljeni, templji Najvišjega?

Rodila je sredi zimske noči v hlevu. Njega, ki mu nebo in zemlja pojeta glorijo. Mi pa godrnjamo, če nam Previdnost ne nakloni, kar si želimo.

Vsa čista je vendar izpolnila postavbo in Ga darovala. Kako mi darujemo? Da izpolnimo božjo postavbo ali da zahtevamo zase?

Našla ga je v templju. Ali bi tudi nas dobila v tem, »kar je našega Očeta«, pri nekrvavi daritvi Jezusovi, kadar je n. pr. lepa nedelja za izlete?

Luč je prišla. Jo bo sprejela tema? Sence legajo.

Treba je trdnega spomina, jasnega pogleda, predvsem pa neomahljive volje.

Barve so mračne v drugem delu. Kot trnjevenec so spomini. Poznali so besede in dela Sina tesarjevega, pa so hoteli največjega znamenja: »Če je Sin božji, naj se reši.«

Getsemani. »Vzemi ta kelih od mene — vendar tvoja volja se zgodi.« In mi v trpljenju?

Vpraševali so: »Kaj je resnica?« Na odgovor: »Jaz sem zato prišel na svet, da dajem pričevanje resnici«, Ga bičajo. Kaznujejo Njega za našo krivdo.

Z mariborskega zborovanja : škof Tomažič govori kongreganistom na Slomškovem grobu

Učlovečena druga božja oseba, kralj nebes in zemlje stoji pred ljudstvom s trnjem kronan. »Smrt mu!« Govorijo naša dejanja za smrt Barabi ali Nazarečanu?

Križ nese na Golgoto. Gospod in brat, dovoli, da Ti pomagamo. »Kdor hodi za menoj, ne hodi v temi.« Pod križem ne spoznamo Tebe in sebe. — »Moj jarem je sladak, moje breme je lahko.«

»Dopolnjeno je!« Greh, ki zanj ne bi mogli zadostiti potoki solza in morja trpljenja, je odpuščen; svet odkupljen s krvjo božjega Jagnjeta.

»Rabi je umrl. Kaj bo zdaj?« Konec? Ne! Življenje!

Pred tretjim delom templja smo. Glorija onostranosti sije od neba. Vodi, Gospod, naše misli, besede, dejanja. Brez Tebe bi res umrli.

Kot zlati listi v venec zmage se spletajo misli.

Vstal je. Zadnji dokaz božanstva. Umrli so samo naši grehi. Kdaj bomo mi vstali iz nejevere v dejanjih; ravnali po spoznanju, da vodi pot k vstajenju le preko velikega petka?

Njegova življenjska naloga je izpolnjena, zato se je vrnil v večnost k Očetu. — Ko bi mi morali zdajle v večnost (in če bi bilo življenje dolgo še sto let, bi minulo kot trenotek), bi mogli reči, da je naša naloga izpolnjena? Gospod, vzemi naše srce in voljo s seboj!

Razkropljenim, slabotnim dvanajsterim je poslal Tolažnika, ki oživlja (od takrat so govorili vsem narodom, čudežno ozdravljali bolne), po njih nam vsem. Luč je in moč.

In tebe, Gospa? Neznano ženo tesarjevo, mater na smrt obsojenega, zdaj poveličanega Gospoda je vzel k sebi v nebesa. Mati božja si — lepša kot sami sveti angeli, ki Te pozdravljajo kot svojo Kraljico. Na svetu si bila žena kot toliko drugih, samo brez greha. Najbližja Sinu in nam: naj po tebi pridemo v nebeško domovino!

Stene zadnjega dela templja se razmikajo v nedoglednost, nadnaravnost. On, ki je pred devetnajst sto leti umrl, nas ni zapustil. Med nami je pri sv. maši, v nas prihaja v sv. obhajilu. Poznamo vsebino, toda zakaj ponavljati zdrave Marije? Čisto preprosto in naravno: sebi v korist; če premišljamo, ne da bi

molili, se misli razkropijo, ne ostanemo zbrani, kot je treba. Razen tega: kdo se naveliča klicati ime Matere? In Ona je vendar naša Mati; umirajoči Sin človekov nam jo je tako imenoval.

Nobena pesem v slavo Gospe ni tako lepa in dovršena kot so angelove besede. Najprej pozdravimo Njo, ki jo blagrujejo vsi narodi. Potem privre kar sama jedrnato izražena, primerna prošnja: »Mati božja — prosi za nas — zdaj in ob naši smrtni uri.«

Po vsebini in obliki je molitev rožnega venca primerna in dostopna vsaki individualnosti, sleherni priliki.

Mehko sije jesensko sonce in žarijo rože — kot da pozdravljajo tebe, Gospa in Mati, ki si nam tako blizu.

Ave, gratia plena!

Romanje

*Poromal bom na Žalostno goro,
da zadobim nazaj spet mir srca,
da se Marija spet mi zasmehlja,
Marija Žalostna ...*

*Galebi beli
pred mano bodo speli,
s perutmi belimi kot angeli
moreče misli bodo mi odganjali.*

*V svetišču belem Mati Žalostna,
dva bisera iz oči ji kapata,
poromam, oj poromam na goró
k Mariji po nasmeh in po slovo.*

Jože Cukale

Kristusov mladec

*Glej, mlado in prešerno to žicljenje
in čiste misli te, neomahljive,
in jasne te oči, neuklonljive,
in vroči žar gorečega srca,
ki eno samo le je hrepenenje,
ki se bori za zmago Kristusa.*

*Srce s pogumom mu je prepojeno,
pogled njegov kot blisk hiti čez plan,
preseka tmo in spremeni jo v dan,
topló prisije v dušo zapuščeno.*

*A če vihar zamaje tla Resnici,
če zatemne oblaki dneva svit,
zabliska sulica se mu v desnici,
levica stisne mu žareči ščit.*

Janez N.

Borba za dušo

(Godi se na Poljskem. Spisal Ernst Drouven S. J. Prevel ravn. Anton Koritnik.)

VII.

21. Pravkar so se mladci po božičnih počitnicah zopet vrnili na Montano; to se pravi, le Odo in Rude sta prišla in sporočila, da sta Dymova bržkone zamudila zvezo. Vlaki so vozili vsi z velikimi zamudami. Saj je to tako naravno zadnji dan počitnic, ko so vlaki prenapolnjeni. Doktor je zaradi tega tudi docela miren in séde z obema k mali južini; na dolgo in široko mu pripovedujeta o počitniških radostih in ga obsujeta z božičnimi darili.

Govorita skoraj vedno hkrati; nenadoma pa hkrati utihneta sredi stavka. Kaj je to? Z grozo v očeh strmita v duhovnika, čigar poteze se hipoma zategnejo in spačijo od silne bolesi, v tem ko se je še malo sekund prej veselo smehljajal. Odo in Rude si ne upata dihati. Zdi se jima, da duhovnik z zaprtimi očmi napeto posluša. Dr. Brezcay plane iz sobe; s težkimi koraki zdirja po stopnicah.

Kaj mu je? Prej nista slišala nobenega glasu. Slast do jedi ju je minila; ne upata si pa, da bi šla gori v učilnico, ne upata si celo, da bi govorila. Nemo si še sedita nasproti, ko zaslišita doktorjeve korake zunaj. Vrata se odpro in na pragu stoji duhovnik, resen, pa miren, le glas se mu trese, ko jima kratko veli, naj pospravita svoje stvari.

Potem gre zopet gori.

Dr. Brezcay hodi po sobi sem in tja. Včasih ga spreleti in strese po vsem telesu. Potem docela zmučen sede na stol, pa takoj zopet plane kvišku.

Nekdo ga je poklical.

Natančno ga je slišal, klic na pomoč, klic groze, edino besedo: »Gospod!« Dobro ve, da ta klic ne prihaja iz hiše. »Že zopet,« zamrmra ponovno.

Blazen strah za Ivana ga hipoma prevzame. Njegov klic je bil, n j e - g o v glas!

Mar je bila samo slučajna misel? Mamilo prenapetih in razburjenih živcev? Ne, ni bila to misel, bilo je hipno, neposredno gledanje ... in vendar tako nedoločno.

Ne upa si poglobiti se v sliko, da je ne bi skazil z lastnimi primesmi. Pozna to. Če tu dožene resnico, se bo sama po sebi, tudi proti njegovi volji, utrdila, zgostila do neovržne gotovosti.

»Bog, moj Bog!« kriči v njem; zdi se, da ga bo premoč uničila.

Čisto nalahno je potrkalo; pa že je duhovnik pri vratih in skoraj iztrga stari oskrbnici pošto iz rok, ki je pravkar dospela. Vrata zaloputne pred osuplo starko in obrne ključ. Potem plane k pisalni mizi, se vrže na stol in z mrzlično naglico odpre pismo, ki je imelo na zadnji strani krono — pismo, ki ga je z vsó gotovostjo pričakoval.

Pivo, 9. jan.

Velečislani, prečastiti gospod doktor!

V naglici Vam sporočam, da je Ivan pred nekaj dnevi obolel za pljučnico. Zdravnik sicer ne najde nobene resne nevarnosti; vendar se Ivan več tednov ne bo mogel vrniti na Montano. Karla odpošljemo, brž ko bo kriza minila.

Z izrazom najodličnejšega spoštovanja

prečastitemu vdana

Erna, grofica Dymova.

Krčevito držeč pismo v roki sedi duhovnik z zaprtimi očmi. Mirnejši postaja, vedno mirnejši. Nobena misel se mu ne porodi, da bi se je oprijel; čaka, čaka uro za uro.

Čaka gotovosti, ki ga prisili delati.

In gotovost pride. Pride, da sam ne more reči, kako. Gotovost je to, brez vsebine, samo povelje, ki se mu ne more odtegniti. Prej je v podobnem primeru poskušal. Teda odpor mu je samo jemal moč, končno pa se je le pokoril, brez volje in kakor v snu.

Vstane. Ura je kazala že sedem zvečer. Gre v učilnico in dobi oba mladca nekoliko poparjena, vsakega pri svoji knjigi.

>Pojdita doli k večerji in recita, da sem zadržan. Ob devetih pojdita spat!<

Samo malo resnejši je kakor običajno. Sicer pa ni od razburjenja zadnjih ur nobenega sledu več opaziti na njem,

Mladca vstaneta in gresta dol, ne da bi kaj rekla.

Dr. Brezay se je odločil. Še nocoj bo v Piovu. Lista po voznem redu. Ne, z vlakom ni mogoče dospeti do jutri.

Prime za telefon:

>Gospodična, ali poznate, prosim, tu kako podjetje, ki posojuje avtomobile?<

>Gotovo, firma T...cze< in pristavi naslov.

>Potem me zvežite, prosim, s to firmo!<

>Tako.j.<

Nekaj trenutkov nato se pogaja:

>Avto, prosim, močan voz, izkušen šofer, ki pozna pota...<

>Kam pa bi?<

>Na grad Piovo, okraj...!<

>To je težka stvar in bi tudi preveč stalo.<

>Koliko?<

>Zahtevati moramo dvojno takso, ker se računa vožnja tja in nazaj. Toda kdo tam, prosim?<

>Montana, dr. Brezay.<

>Pozdravljeni, prečastiti, ali mora biti na vsak način?<

>Gotovo, in sicer takoj; nujna vožnja k bolniku!<

Trenutek sliši doktor nerazločno govorjenje, potem pa se glas zopet približa aparatu:

>Dobro, velja! Zaradi plačila se lahko pozneje pogodimo. Izkazal se Vam bom kolikor mogoče uslužnega.<

>Hvala! Kdaj lahko pride voz semkaj?<

>V desetih minutah bo gori. Moj sin bo sam vodil. Najzanesljivejši voznik je v tem kraju.<

>Lepo se zahvaljujem. V desetih minutah torej!<

Duhovnik obesi slušalo na aparat in pozvoni oskrbnici.

>V desetih minutah odpotujem. Ni treba nič pripravljati. Če bi me jutri zjutraj še ne bilo tu, recite, prosim, Palloczku, naj dečka pokliče ob tri četrti na sedem.<

Ko hoče osupla gospa nekaj odgovoriti, zamahne z roko in beseda ji zastane na jeziku. Duhovnik vzame težki kožuh iz omare in skrije štolo v prsni žep. Potem hiti ven in pri vrtnih vratih čaka na avto.

Nekaj minut in žarka luč žarometov se razlije okoli vogla vzhodnega dvorca. Zategnjeno zatrobi trobilo in močan avto priropota po klancu navzgor. Doktor mu gre naproti in pokliče voznika:

>Dober večer! Vozili me boste na grad Piovo! Ali boste znali pot?<

>Seveda, prečastiti! Imam najboljše zemljevide s seboj.<

>Kako hitro vozi avto?<

»To je eno naših najtežjih gorskih vozil; zmore do osemdeset kilometrov na uro.«

»Vozite torej osemdeset kilometrov!«

»Storil bom, kar bom mogel.«

Duhovnik skoči v voz, ki ga razsvetljuje slabotna električna žarnica na stropu. Voznik zavozl nazaj, obrne in v urnem begu drevita skozi mirne ulice Zetriscina.

Dr. Brezay se nasloni v blazine. Le na pol posluša brnenje motorja, ki postaja više in više na strahotni, divji vožnji; potem pa zopet pada. Žarek svit v daljavi; hipoma luč pomrkne, nekaj zašumi mimo, že vlije voznik ves žar v pomračene oči vozila.

Ob desetih dospeta do Z zmanjšano hitrostjo vozita skozi razsvetljene ulice velemesta, mimo krajev skrite družinske sreče in najrazuzdanejših zabav. Dr. Brezay komaj pogleda ven. Bil je zelo zmučen. Pomakne se na rob svojega sedeža in potrka na steklo za hrbtom voznika. Brzina ponehava.

»Do najbližje pošte, prosim!«

Mož ob krmilu prikima, ne da bi se ozrl. Kmalu za tem hiti duhovnik po malih stopnicah, vrh katerih bere slabo razsvetljen, prosojen napis: »Brzobjavni urad«.

Hitro napiše nekaj besed na obrazec.

»Pridem o polnoči, avto, Brezay« in podčrta na robu besedo »nujno« in »dostavite po noči«.

»Najkasneje v tri četrti ure bo sporočilo dospelo, kamor je namenjeno,« zatrjuje uradnik.

Pred pošto dobi dr. Brezay šoferja, ko študira zemljevid v svitu žarometa.

»Ali se zanesete, da pota ne zgrešite?« vpraša malo vznemirjen.

»Še enkrat sem se hotel uveriti; najkasneje v dveh urah bova tam,« odgovori mož zanesljivo, vrže ogorek smotke proč in v naslednjem hipu že ropota motor.

Brž ko sta iz mestnega območja, vozilo zopet vozi z običajno brzino.

Po ravnih, širokih cestah drči kakor puščica.

Duhovnik pogleda na uro: enajst in dvajset minut.

Zopet se zniža motorju glas kakor že večkrat. Oči nasproti vozečega avta zadržijo brzino.

Voznik se vznemiri, ustavi vozilo in skoči na levo na cesto.

»Kaj je?« vpraša doktor in odpre vrata.

»Ta podli vozač ne zasenči luči! Tako nihče ne more voziti!«

Duhovnik stopi poleg voznika in skupno pričakujeta svetlih oči, ki se šele petdeset metrov pred njima povesejo. Voznik zabrusi mimo vozečemu kolegu nekaj sirovih in je vesel, da je zasačil vsaj številko voza.

»Vstopite, gospod! Jutri ga naznanim.«

Trenotek hoče dr. Brezaya vznemirjati misel, kaj poreko na gradu Piovo k temu čudnemu obisku o polnoči.

Toda noče misliti na to; ne bo videl njihovih začudenih obrazov.

Vprav pet minut pred polnočjo. Voz se ustavi pred zunanji stopnicami gradu in zatuli nekaj zategnjenih signalov, ki se ječe zgube v noč.

»Počakajte, takoj vam koga pošljem,« reče doktor vozniku in gre počasi po širokih stopnicah v grad.

Veža je razsvetljena; sluga odpre:

»Gospod grof in gospa grofica pričakujeta gospoda doktorja v salonu,« in odvzame duhovniku težki kozuh in odpre pred njim neka vrata na desni.

Dr. Brezay dobi grofico objokano, grofa resnega in vznemirjenega. Danes nobeden ne pazi na družabne običaje. Nobeden ne vpraša, zakaj prihaja duhovnik tako nenadno in ob tako neobičajnem času.

(Dalje)

POVSODI B O G A

Letošnji katoliški socialni tedni.

25. socialni teden francoskih katoličanov (XXV. Semaine sociale de France) se je letos vršil od 24. julija do 2. avgusta v Reimsu. Udeleženci — 2500 po številu — so prišli iz vseh delov Francije. Program letošnjega socialnega tedna je bil: Politična družba in krščanska načela. Namen številnih predavanj je bil, pokazati in od vseh strani pojasniti resnico, da politika, to je: vodstvo človeške družbe v državi, le tedaj doseže svoj cilj — splošno blaginjo ljudstva, če se ravna po smernicah krščanskih načel. Socialni teden je nad vse lepo uspel. Navdušeni so se udeleženci razšli po vsej Franciji in ponesli domov rešitve socialnih problemov na podlagi okrožnic Leona XIII. in Pija XI.

V Rimu se je — po triletnem presledku — vršil 16. socialni teden italijanskih katoličanov od 3. do 9. septembra. (Prvi tak socialni teden je bil 1907 v Pistoji, zadnji 1929 v Rimu.) Tvarina, ki so si jo izbrali, se prav lepo sklada z izrednim svetim letom ob jubileju našega odrešenja: karitas. Saj je bilo odrešenje najsilnejše dejanje bogočloveške ljubezni. Pa tudi aktualnost vprašanja in zadnje okrožnice sv. očeta so odločale. Predavanja so obravnavala nadnaravni pojem karitas, njen pomen v individualnem in socialnem življenju, karitas in pravičnost, karitas v zgodovini, karitas in Cerkev itd. Prav lepo uspela zborovanja je zaključila avdienca pri svetemu očetu.

Skoraj v istih dneh so imeli kanadski katoličani v Rimouski svoj XII. socialni teden. Razpravljali so o problemu: »Nazaj k zemlji«, ker je posebno važno v nacionalni ekonomiji njihove dežele. Valonski katoličani v Belgiji so na svojem socialnem tednu v Louvainu (od 23. do 30. avgusta) obravnavali razna socialna vprašanja.

Po 21 letih presledka bodo imeli letos tudi španski katoličani svoj socialni teden, ki ga organizira kat. akcija. Prvi se je vršil 1906 v Madridu, zadnji, t. j. šesti, 1912 v Pamploni; letošnji pa bo spet v Madridu od 15. do 22. oktobra. Tema, o katerem bodo razpravljali, je: moralna, socialna in ekonomska svetovna kriza. Delo je razdeljeno na 17 skupnih predavanj in na posebne večerne sestanke.

Tako se po vsem svetu razširja rešitev socialnih vprašanj v smislu okrožnic svetega Očeta.

I. L.

V Ameriki.

Protestantski duhovnik Albert C. Dieffenbach piše v julijski številki revije Current History (New York) o krizi protestantske vere v Ameriki. »Tisoči protestantskih duhovnikov priznavajo to krizo.« Javlja in kaže se v različnih dejstvih: zunanji misijoni, ki so barometer verskega življenja doma, ne dosegajo pravih uspehov. Glavna napaka teh misijonov je v tem, da polagajo preveliko važnost na pouk in znanost in zanemarjajo življenje po veri. Misijoni niso zajeli ne izobraženih krogov ne preprostih ljudi; njihov vpliv je v mestih in na deželi majhen. — Denarni prispevki za misijone so padli za 50%, kar je tudi vključ s svetovni gospodarski krizi relativno veliko preveč. Prav tako so se zmanjšali za 50% prispevki vernikov za dušno pastirstvo doma. — Vključ temu, da so sedanji težki časi na splošno poživili versko zavest in versko življenje, se je obisk protestantskih cerkva zelo zmanjšal. V Ameriki, ki ima 216.000 cerkva, so jih zadnje čase zaprli 2344, in sicer same protestantske, nobene katoliške. Dalje je vedni razkroj in ustanavljanje novih sekt znamenje propadanja protestantizma. Leta 1906. je bilo 186 protestantskih verskih ločin, letos jih je 212. — Verski časopisi zgubljajo naročnike, nekateri pa so morali prenehati. Izobrazba protestantskih duhovnikov ni zadostna. Od 71.000 jih ima samo 29.500, t. j. 41% popolno izobrazbo v kakem kolegiju ali semenišču. Vera med ljudstvom peša; lantsko leto je neka revija zastavila svojim bralcem vprašanje: »Ali biva Bog?«

Protestantizem kliče po reformi. Kaj naj bo ta reforma? Če ne bo povratek v katoliško cerkev — bo tudi ta reforma reforme zaman. Clankar sam pravi: »Katoliška rimska cerkev bo vse preživela, ker je predvsem enotna vera.«

I. L.

O prekoceanskem poletu

italijanskega generala Itala Balbo in njegovih tovarišev nisi mogel nikjer brati, da so v stolnici v Chicagi imeli letalci zahvalno službo božjo, da so odklonili častne sedeže v koru, češ, da niso prišli k paradī, ampak molit, in so klečali od preglasja do sv. obhajila; da so na slavnostnem banketu, ki jim ga je nato mesto Chicago priredilo, vpričo 5000 gostov vsi opravili molitev pred jedjo. Čemu o tem molče?!

L.

PO POTIH LJUBEZNI

Za pogane. Ivan je imel štirinajst let. Bil je priden študent. Tovariši so ga radi imeli. Polagoma pa so na njem opazili neko napako: ljubil je čez mero denar in ga hotel vedno množiti. Ne da bi kradel, ampak navezan je bil na svoj drobiž. Součencem je vse rad napravil, samo plačati so mu morali.

Dijaki so v odmorih pri šolskem slugi kupovali kruh. Če kdo ni imel denarja, mu je Ivan rad posodil, čez nekaj časa pa je dolg terjal z visokimi obrestmi. Zato so ga tovariši zasmehovali, nazadnje so mu dali ime jud. Kljub temu so si pri njem izposojevali, če sami niso imeli denarja in so jih dobrine šolskega sluga mikale. Zdela se je, da Ivan ni čutil, kako grda je njegova lakomnost. Bil je vesel in dobre volje.

Voditelj kongregacije je opazil njegovo ravnanje, pa si ni mogel razložiti, kaj namerava s pridobljenim denarjem. Proti koncu šolskega leta je poklical Ivana k sebi in mu odkrito povedal, kako ga njegova lakomnost skrbi. Ivan je zardel, nato pa rekel: »Odpustite, ne morem drugače. To sem delal, da bi mogel odkupiti uboge poganske otroke. Zdaj imam dosti že za tri otroke.« — Goreč vernik je bil pa le, čeprav po judovsko.

Delavčev sin. Voditelj kongregacije pripoveduje: »Med dečki, ki so bili vsak dan na cesti pred mojimi okni, je bil tudi Jožef, sin nekega delavca. Hodil je v prvi gimnazijski razred in je vstopil kot kandidat v dijaško kongregacijo. Vsako nedeljo je prejel med dijaško sv. mašo sv. obhajilo. Iz oči živahnega dečka je sijalo veselje in nedolžnost.

Nenadoma je izostal. Na dijaškem igrišču in v cerkvi ga nisem več videl. Kmalu sem zvedel za vzrok. Njegov oče se je silno razjezil, ko je slišal, da je sin v kongregaciji in da hodi v cerkev. Vzel ga je iz gimnazije in mu prepovedal občeovati z duhovniki. —

Prve tedne nato sem ga večkrat videl, ko je žalostno šel po ulici. Zdaj ne pozdravlja duhovnikov in ne hodi v cerkev. Iz njegovih oči še sije nedolžnost, na obrazu se mu bere resnost in zagrenjenost. V nekaj letih bo zgubil vero in nedolžnost, če mu nihče ne bo pomagal. Tovariši, ki je bil z njimi v kongregaciji, bi mu mogli pomagati, a še nikogar nisem videl, da bi bil z njim občeoval. Ali res ni med njimi nobenega, ki bi si upal ubogemu zavrženemu delavskemu sinu po-

magati v zvesti bratovski ljubezni. — Saj veste tiste besede: »Kdor pohujša katerega teh malih, ki v mé verujejo...«

Na grobu svobodomiselnca. Mlad delavec, star 18 let, svobodomislec, predsednik nogometnega kluba, je ležal na smrtni postelji. Prej je duhovnike sovražil, izstopil je bil celó iz Cerkve; zdaj je želel imeti duhovnika. A prijatelji mu želje niso hoteli izpolniti. Zato je prosil mater, ki pa mu je odvrnila: »Dokler jaz živim, ne sme noben duhovnik stopiti v stanovanje!« Mladenič je umrl v strašni grozi, brez duhovnika.

Prijatelji so ga slovesno pokopali kot svobodomiselnca. Pri pogrebu ni smelo biti nobenega verskega znaka. Pred sprovodom so nesli žogo namesto križa, za krsto so šli prijatelji z rdečimi trakovi. Zvonilo ni, nihče ni molil za rajnega. Za zadnji pozdrav so mu vrgli šopek rdečih nageljnov v grob in zapeli svobodomiselnemu himno.

Istega večera se je zbralo na praznem pokopališču mnogo dečkov. Bili so mladi katoliški delavci, člani Marijine zveze. V tihi molitvi so stali okoli groba svobodomiselnega delavca in priporočali njegovo dušo božjemu usmiljenju. Ko so drugo jutro ljudje prišli na pokopališče, so našli novi grob ves pokrit s cveticami. Nihče ni vedel, kdo je to naredil. V istem času so bili člani pri tih sv. maši, ki so jo pri župniku naročili za rajnega. Lep apostolat dobrih del!

»Delajte dobro tem, ki vas sovražijo!« Katoliški poglavar Mataafa na otočju Samoí se je bojeval za neodvisnost svoje domovine zoper tuje vsiljivce. V apijskem pristanišču je bilo sedem inozemskih ladij: 3 nemške, 3 ameriške in 1 angleška. Ponoči 16. marca 1889 je nastal silovit orkan, ki je zgrabil ladje. Vse nemške in ameriške ladje je odtrgal in potopil, z njimi pa tudi njih mornarje. Angleški križarki se je posrečilo, da je odplula na odprto morje. Takrat je Mataafa svojim ljudem zaklical: »Bog je kaznoval belega moža. Naša dolžnost je, da se ga usmilimo in mu pokažemo, da smo kristjani in hočemo odpustiti.« Po teh besedah se je vrgel v besneče vode, da bi rešil, kar bi se dalo. Njegovi ljudje so planili za njim. Veliko mornarjev so rešili, a marsikateri reševalec je sam zgubil življenje. Mataafa je tudi poskrbel za slovesno sv. mašo za ponesrečence.

J. P.

KONGREGACIJSKI OBZORNIK

Kongregacija državne realne gimnazije v Mariboru.

Marsikateremu kongreganistu ni bilo nič drugega znano o naši kongregaciji kot samo to, da obstoji. Zato je čas, da tudi ona spregovori nekaj besed. Voditelj naše kongregacije je prof. Bogovič, ki nam je pravi oče. Tudi mi ga imamo zelo radi. Imamo redno vsako soboto sestanke. Preprosti so naši govorji, toda topli in človek čuti zadovoljnost. Nikjer javno ne nastopamo, smo kot da bi nas ne bilo. Pa vendar smo in živimo, delamo, vriskamo, pojemno, studiramo, hodimo na izlete, imamo smisel za sport, pa tudi smisel za duhovno življenje. Marijina pesem kipi v naših sreih, mi smo mornarji, ki jadramo, in Ona, ki smo si jo izvolili, nas popelje nekoč v svoje zavetje. Malo nas je, toda delamo in naše število vedno narašča. Sedaj nas je 30 in število novih članov vedno narašča, posebno sedaj, ko smo sprejeli zraven nižješolce. Veliko je še dobrih fantov, ki vedo, kaj se pravi biti pod Marijinim praporjem. Marija, pomagaj nam in pripelji še več katoliških fantov,

Prva dijaška kongregacija v št. Vidu nad Ljubljano.

Tudi zavodska kongregacija višješolcev nastopa svoje novo leto dela in setve. Z Materinim blagoslovom upamo doseči to, kar smo si letošnje leto stavili v program. V smislu izvišene marijanske ideje in katoliške akcije bomo skušali življenje naše kongregacije poglobiti. Zavedamo se svoje naloge, menda ne najlažje, in ker zaupamo v svoj idealizem, se ne bojimo preveč. Kongregacija ima letos 92 članov, smemo reči 92 fantov, ki bodo za kongregacijo kaj žrtvovali. V letošnjem letu smo dobili tudi biblični krožek (30 članov), za kar gre posebna hvala g. voditelju. Kongreganisti smo z izrednim veseljem pozdravili to idejo, ker smo si v resnici želeli poglobitve tudi v sveto pismo. Sestanke bo imel krožek vsak teden. Poleg tega pa bodo tudi liturgični (38 članov), misijonski (17 članov) in apologetski (42 članov) krožek nadaljevali v tem novem letu svoje delo na sestankih. Za program so si zastavili prevažna vprašanja današnje dobe, da se bomo kongreganisti izpopolnjevali v liturgični poglobitvi, v apostolstvu in v katoliškem duhu in načelih. Našo Zvezdo je letos naročilo 30 članov.

M. F.

Novomeščani smo taborili.

Po mariborskem zborovanju, ki se ga more vsak udeleženec z veseljem spominjati, so se mlade trupe borcev za načela večnega Kralja razšle po vsej naši lepi zemlji. Kdo ne bi izkoristil vročih, vabljivih julijskih dni? Mi Novomeščani, ki nas je bilo dvanaest, smo ugibali, kam neki naj se obrnemo, da nam bo čim ugodneje, in izbrali smo si to pot Nazarje ob Savinji. S štirimi šotori smo res prišli do silno idiličnega prostora. Ob vznožju hriba, na katerem je frančiškanski samostan in župna cerkev, smo se ustavili in ostali.

Gorati svet je porasel z gozdi in senožetmi, tu in tam kaka njiva, v dolini takoj pod taboriščem idealno čista Savinja. Hitro, hitro smo se privadili, nikdar nam ni bilo dolgčas. Naš vodja, gospod vikar — bili smo letos že tretjič z njim tako zunaj pod soncem — prvič namreč predlani ob Kolpi, lani pa pri Plitviških jezerih — je človek, ki je rad z mladimi ljudmi, ker jih razume in zna marsikaj lepega prikupno povedati, da smo res lahko ponosni nanj vprav zaradi njegove preprostosti in tolažeče besede pa dobre volje: ako se komu zdi, da ni vse tako, kakor bi po njegovem moralo biti, zna brž razpršiti neplodna ugibanja in nepotrebno skrb iz duše. Smeha

Novomeščani taborijo . . .

je v njegovi družbi vedno dovolj: zakaj, bi vedel vsakdo, ki mu je bil vsaj malo blizu in je mogel čuti posebnost njegovega govorjenja. Hvaležni pa smo mu vsi prav iz srca za vse.

Dvanajst nas je bilo tam dvanajst dni. Kaj smo delali? Kuhinjo smo imeli svojo, drv — odpadkov z žage so nam pripeljali poln voz — nam ni zmanjkalo ves čas. Nakupovat smo hodili v trgovino, v bližnje in daljne vasi, po možnosti smo bili vsako jutro pri maši, popoldne smo preživeli ob Savinji in v njej. Najlepše pa je bilo vedno zvečer, ko smo se zbirali okrog ognja, ki je žarel v temi, in smo se o marsičem bolj ali manj vsakdanjem res tovariško pomenili pa včasih obujali spomine na vsakovrstne dogodbe iz šole, ki se nam je zdela daleč, daleč od nas v preteklosti, s svojimi težavami in skrbmi. Pa kdo bi v takih razkošno svobodnih, toplo brezskrbnih dneh dosti mislil na različne neprijetnosti! Predmet pogovorov je bil zlasti Maribor, ki nas je močno navdušil za delo, in nekatera bolj aktualna vprašanja našega časa, tako na pr. smo se поблиže pogovorili o združništvu in o razmerah na Koroškem.

Nismo pa bili vedno pri šotorih, tudi kam dalje oziroma više smo šli. Nekaj nas je mahnilo na Medvedjak (1655 m), ki smo ga tako s čudno zamaknjenostjo večkrat gledali na zahodni strani. Malo kasneje smo potovali v Gornji grad, tri ure daleč, k prevzvišenemu nadškofu dr. Jegliču, ki nas je ljubeznivo sprejel in nam razkazal tipične zanimivosti svojega gradu. Da se nam Logarska dolina, ki je bila sicer štirideset kilometrov oddaljena, ni izmaknila, je jasno. Tja in nazaj smo šli z avtobusom in nedvomno je bil oni dan izmed dvanajstih najlepši, kar tiče sveta, ki je brzel pred našimi očmi kot v filmskem traku, privlačen in nepozabno slikovit.

Odšli smo zopet mimo Celja in do Krškega, potem pa po cesti skupaj do mesta, se veselo poslovili in se razšli vsak na svoj dom.

Tako je sedaj prispel začetek šole. Nekateri izmed nas so že šli vsak za svojim poklicem, mi drugi pa še ostajamo tukaj. Naše ognjišče, naš taborni ogenj bo odslej zopet kongregacijska dvorana, hladna sicer in mračna, pa jo bomo znali poživiti in se znova udomačiti v vztrajnem, tihem delu, duševno okrepljeni po mariborskih dneh, telesno po zdravem soncu v Savinjski dolini.

B. V.

V mlade zarje. Izpoved Zarjanov. 1933. Izdalo in založilo JKAD Zarja v Ljubljani. Natisnila tiskarna sv. Cirila v Mariboru. Cena Din 5. Str. 50. — JKAD Zarja je izdalo svoj manifest. Veseli smo ga in ga pozdravljamo; saj odločno oznanja one ideje, ki smo jih tako poudarjali na našem zborovanju v Mariboru: zvestobo do sv. Cerkve, udejstvovanje katoliških načel v privatnem in družabnem življenju, vdanost cerkveni avtoriteti, in to še posebejno, ko gre za rešitev socialnega vprašanja v smislu okrožnic Quadragesimo anno in Rerum novarum. Dobro je bilo, to jasno in odločno povedati. Mi vemo sedaj, kje se zbira res katoliško dijaštvo. Ne v komunističnih društvih, ne v onih, ki zastopajo marksistični gospodarski program, ampak samo tam, kjer se skladajo z idejami tega manifesta. Temu dijaštvu je dr. Miha Krek začrtal smernice za delo v Katoliški akciji (str. 9—16; podobne misli gl. Schlund: Orientierung, S. 243—259). Dr. Jakob Aleksič razlaga v zgoščenem, mestoma precej težkem članku »Marksizem« (17—34) zgodovinski razvoj glavnih marksističnih teorij in pojmov in pojasnjuje njihovo zmoto. Članek »Z naših poti« (34—43) obravnava napake naših dni, njih vzroke in korenine, a zadnji članek nam nakazuje, kje naj iščemo rešitve: »Kristus, pravičnost in ljubezen« (44 do 49). Iz cele knjižice diha pravi katoliški duh, ki že sam vabi k soglašanju in sodelovanju. Kongreganist pa, ki stopa na univerzo, bo vedel, kam naj se obrne.

I. L.

Mohorjeva tiskarna v Celju r. z. z. o. z.

izvršuje vsa tiskarska dela: knjige, časopise, uradne, trgovske, industrijske, društvene in zasebne tiskovine lično, točno in po nizkih cenah

Knjigoveznica

se priporoča za vsa v knjigoveško stroko spadajoča dela, kot vezanje vsakovrstnih knjig, revij itd.

Knjigarna

in trgovina s papirjem ter pisarniški potrebščinami nudi veliko izbito molitvenikov, šolskih, leposlovnih, znanstvenih in poslovnih knjig, papirja, šolskih zvezkov itd.

Mariborsko dijaštvo

kupuje vse potrebščine
in knjige v prodajalnah

Tiskarne sv. Cirila

Koroška cesta št. 5

Aleksandrova cesta št. 6

in

Valvazorjeva ulica št. 36

KNJIGE

ŠOLSKE IN VSE
DRUGE, DOMAČE
IN TUJE KUPITE V

**JUGOSLOVANSKI
KNJIGARNI**

V LJUBLJANI
(PRED ŠKOFIJO)

NOVA ZALOŽBA V LJUBLJANI

KONGRESNI TRG

Knjigarna — Pisarniške potrebščine

se priporoča pri nakupu
knjig, vseh vrst šolskih
in pisarniških potrebščin.
Ima v zalogi primerna
darila za vsako priliko.

Založba Cankarjevih in Finžgarjevih
zbranih spisov in prvovrstnih
drugih izvirnih slovenskih knjig in
prevodov iz svetovne književnosti

Papir
šolske potrebščine
?

*H. NIČMAN nasl.
Prodajalna Katoliškega
tiskovnega društva,
Ljubljana, Kopitarjeva 2*

SALDA-KONTE
STRACE
JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE
MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA
JUGOSLOVANSKE TISKARNE

REG. Z. Z. O. Z.

V LJUBLJANI, KOPITARJEVA 6 II

KAR JE RES, JE RES!

Najlepše TISKOVINE, naj bodo že za
pisarniško porabo ali pa LITOGRA-
FIRANE ozir. tiskane v BAKROTISKU
za reklamne namene, prav tako tudi
KLISEJE za naše oglase nam dobavi

**JUGOSLOVANSKA TISKARNA
V LJUBLJANI**

Izvršitev je prvovrstna, material brez-
hiben, cene so umerjene, dobava točna.
Telefon 2992

JOSIP OLUP, LJUBLJANA

Trgovina z manufakturnim blagom, moško kon-
fekcijo in modnimi potrebščinami. Velika izbira
kamarnov, sukna in hlačevine iz priznane
najboljših angleških, čeških in domačih tovarn.
Velika zaloga moških in deških oblačil ter vsa-
kovrstnega perila iz lastne tovarne Triglav.
Obleke in perilo se izdelujejo tudi po meri.

Trgovski prostori:

Stari trg št. 2, Pod Trančo št. 1 in Kolodvorska 8

MOJE NACELO JE:

dobro blago in najnižje cene

Priporoča se trgovina s
papirjem, devocionalijami
in šolskimi potrebščinami

ANTON SFILIGOJ

Ljubljana, Sv. Petra cesta 2

Ure, zlatnina,
optični
predmeti

LUKA VILHAR, urar
Ljubljana, Sv. Petra c. 36